

Gethsemane

De tweede mijlpaal in het leven van Jezus

geschreven door A.W.

Inleiding

Jezus heeft nog veel meer gedaan: als al zijn daden één voor één zouden worden opgeschreven, dan zou de wereld, denk ik, te klein zijn voor de boeken die daarover moesten worden geschreven. (Joh. 21;25)

In het slotwoord van het Grote Johannes Evangelie, deel 11, pagina 220, spreekt Jezus, de Heer, (door L. Engel) anno 1893:

“Er ontbreekt hier evenwel nog een groot deel, namelijk dat wat zich in de geestelijke wereld afspeelde. Om dat te begrijpen is de wereld nog veel te onrijp en ook de weinigen, die in mijn directe woord geloven, kunnen het nog niet bevatten. Er zal echter een tijd komen en die is niet ver meer, waarin de mensen tot een meer zuiver geestelijk aanvoelen terugkeren. Dan is de tijd aangebroken om ook dit te openbaren en dat zal dan ook gebeuren.”

Deze betekenisvolle belofte Gods begint – zo lijkt ons – nu te worden ingelost, omdat wij middenin de EINDTIJD en voor de onmiddellijke WEDERKOMST van CHRISTUS staan.

Met dit dubbele boekje “GETHSEMANE – GOLGOTHA” wordt ons door de onuitsprekelijke liefde en genade van onze Heer en Heiland een openbaring gegeven die alles beschrijft, wat wij tot nu toe wisten over de liefde en het verlossingswerk door God de Vader, over de val en het tweeslachtige (vrouwelijke/mannelijke) wezen van Sadhana-Lucifer en ook over de tragiek van de schepping, wat geweldig overtreft en verdiept.

Vol eerbied beleven wij de voorbereiding en beslissing t.a.v. de hoogste daad van het offer, die UR zelf in de mens Jezus in de nacht van Gethsemane heeft volbracht, en wij worden daarmee in de geestelijke overeenkomstige zin ingewijd.

Een tot vandaag verborgen gebleven kernpunt voor de totale mensheid is dat het EFFECT van het KRUISOFFER van Jezus op Lucifer ons op een ontroerende wijze wordt geopenbaard. Aandachtige kinderen van god hebben zich vast wel eens het volgende afgevraagd: in de nacht die lag tussen Golgotha en de opstanding moet in de wereld van het hiernamaals toch iets onuitsprekelijk groots zijn gebeurd, dat vermoedelijk al het menselijke denkvermogen overtreft? – En hier komen wij uitvoerig te weten. waarom dit onvoorstelbaar grootse is gebeurd!

Aangespoord door de geest hebben wij de moed om dit boekje, dat de Bijbel en de Nieuwe Openbaring wonderbaarlijk aanvult, te publiceren. Wij zijn ons volledig bewust van de enorme verantwoordelijkheid en de consequenties, die de publicatie en verspreiding van deze unieke, grandioze openbaring met zich mee zullen brengen, namelijk: ofwel afwijzing als gevolg van dogmatische starheid, ofwel een weldadige vreugde door liefde en inzicht van de individuele ziel, die daarmee rijpt en deemoedig is geworden. Wij zijn er vast van overtuigd dat hierin het diepste en hoogste wordt overgebracht, dat ooit over de nacht van Gethsemane en Golgotha in een aangrijpende openbaring bekend werd gemaakt.

Voor deze eindtijd met haar voor kinderen van god noodzakelijke inzichten en het begin van het vredesrijk heeft de ons zo geliefde hemelse Vader voor ons een nieuw geschenk uit de hemel op de tafel van zijn onuitputtelijke genade gelegd. Over de geweldige grootheid daarvan staan wij verstomd, eenvoudigweg, omdat wij op een beslissend en kritiek punt van de ontwikkeling van ons geestelijk denken zijn

aangekomen. Wij hopen vurig, dat deze “Vier mijlpalen uit het leven van Jezus” ook mijlpalen mogen worden in het leven van allen die naar vergeestelijking streven en verder bij zullen dragen aan de terugkeer van alle ongelukkige zielen naar het eeuwige huis van de Vader.

Wij laten het aan onze lezers over om zich zelf en vrij een oordeel daarover te vormen. Laat ieder in diep gebed in zijn hart strijden om helderheid en inzicht, en zij zullen hem ten deel vallen in het besef: “Dat is de oplossing van het mysterie in de nacht van Goede Vrijdag – ...nedergedaald ter helle ...”

Week van Pasen 1955

Gethsemane,

Vader, als u dat wilt, neem dan deze beker van mij weg, maar zo niet... dan drink ik hem.

Het onbegrijpelijkste gebed, het gebed van het universum, uit de oerruimte en de oertijd, stijgt op. Wie kan zijn grootheid verstaan, wie zijn almacht begrijpen? Niemand, ook de hoogste engelen niet, die de onnoemelijke maat kunnen overzien van het goddelijke geduld, dat met dit heiligste van alle gebeden, die ooit uitgesproken werden, openbaar werd. Ja, zij – de hoeders van de hemel -zijn in het mysterie binnengedrongen, zij kijken toe! Voor zover het voor het (konink)rijk (Gods) onthuld wordt, reiken hun inzicht en betrokkenheid, hun kennis over het hoogste van dit gebed en over de vrucht, die hun daaruit wordt aangeboden. Maar de mensen – verstrikt in de banden van de materie – staan klein en armoedig tegenover het DRINKBEKER-GEBED dat het heelal laat beven. En het blijft voor iedereen afwachten op welke manier hij op deze noodkreet reageert, opdat hem deze geweldige mijlpaal kan worden gegeven, die niet alleen de verlossing brengt maar ook door zijn onvoorwaardelijke zekerheid tot de thuiskomst leidt.

De basis van het gebed is het heilige moeten van een scheppingswerk, dat onbegrensd is in zijn alomtegenwoordige heiligheid; het geopenbaarde is daarentegen het heilige eigendom, dat alles ontvangt, alles omvat. Alles is ontleend aan een kroondomein, wiens heerlijkheid de hemelen tevergeefs roemen. Maar toch is de betekenis daarvan voor de mensen niet versleuteld, hij is en wordt aan hen geopenbaard. Maar alleen hij, die zijn hart hier helemaal voor openstelt, ziet een lichtstraal uit de nachtelijke gebeurtenis, die over zijn ziel zal komen als de geest van Elia, die in een onweer naar de hemel voer.

En dat is de weg die tot inzicht leidt: stil, deemoedig de voetsporen volgen, sidderend neerknielen en bidden; in het hart op die heilige, gedenkwaardige plaats zijn, waar bijna 2000 jaar geleden het hoogste offer op het altaar van de schepping werd gebracht.

Vandaag de dag, nu er sindsdien veel tijd is verstreken en we ons in de aanloop bevinden naar de laatste gebeurtenissen en de hun toegemeten uiterste datum, moeten de harten van de mensen worden opgeroepen om in de geest en in waarheid GETHSEMANE te ervaren. Allen worden daartoe opgeroepen! Wie luistert, zal al gauw aan de open poort staan die naar de heilige tuin van Christus leidt. Sommigen zullen vragen: wat moeten wij kleine, armoedige mensen daar doen? Wat hebben wij daar te zoeken? Verontheiligen wij met ons zondig kleed niet deze gewijde plaats, waar het onbegrijpelijke, ongelofelijk heilige UR-offer als zodanig werd herkend en aangenomen? Wij zijn nauwelijks in staat ook maar een fractie van deze gebeurtenis in de schepping te begrijpen, en nog veel minder om het in ons gestalte te geven, zodat wij uit zijn diepten kunnen putten en het ons dan nooit meer loslaat.

Deze woorden zijn niet onterecht, maar ook niet voor eeuwig geldig. En hoewel er voor sommige mensen geen geheel of gedeeltelijk bevredigend antwoord en oplossing wordt gegeven, zal de verbinding vanuit de oerruimte en de oertijd ook hier desondanks een gezegend resultaat opleveren, zij het dan dat het aanvankelijk vaag en onbewust wordt vermoed. – Ja, ‘desondanks’, dat is onze wegwijzer! Evenwel blijf ik altijd bij U, ook als ik maar weinig van het heilige geheim begrijp. Het blijft in het hart stromen als een vloeibare stroom uit heilig vuur en licht. Daarom moeten, kunnen en mogen ook in onze tijd mensen gehoor geven aan deze oproep, die hen in geest en in waarheid naar GETHSEMANE leidt – KOM !!

Menigeen laat zich bereidwillig leiden; uit hun midden zal een ziel voor allen spreken. Deze verkondigt: Aarzelend staan wij aan de poort van die tuin, waar twee zielen in een nachtelijk uur met de hoogste inzet speelden. **Z i j n o f N i e t z i j n !** Langzaam gaan wij over de drempel, ieder moment erop voorbereid dat een Cherub ons de weg zou kunnen versperren, want het woord begint te stralen: Trek je schoenen uit, want de plaats, waarop je staat, is heilig! (Ex.3,5). Wij buigen ons bevend; ons waait de adem van de eeuwigheid tegemoet, die ons enigszins het onbegrijpelijke van de gebedsstrijd laat begrijpen, voor zover wij hiertoe in staat zijn. Wij hebben de goede wil. Zal deze herkend worden, is dit genoeg....?

Ja, hij wordt in genade aangenomen: dus zie, er staat een vriendelijke lichtvorst met een heilig ernstig gelaat voor ons op de weg. Het is de Cherub, die de poort van het paradijs sluit, maar hij opent deze poort. Hij is de drager van geduld, een wonderbaarlijke eigenschap Gods, die de heilige bidder in Gethsemane tot de hoogste ontplooiing en daadkracht bracht. Op de borst van het zuiver glanzende gewaad glinstert het UR-teken van geduld in de kleuren goud en rood. De kelk, die tot aan de rand gevuld is met het mysterie van de Witte donderdag en Goede vrijdag. Zijn schoenen zijn zilverkleurig, zijn gordel en de ster boven zijn hoofd zijn rood en de zomen van zijn gewaad zijn zilver. Machtige, zilveren en paarlemoer schemerende vleugels breidt hij over ons uit en als dat gebeurt, voelen wij ons verheven van de aarde. Wij weten niet hoe het gebeurt. Maar de engel weet het. Een glimlach glijdt over zijn vorstelijk gezicht. Oh, de genade van onze heer Jezus Christus, die hoger is dan alle verstand, heeft ons de waarde gegeven, om dit beslissende deel van Zijn heilig leven als verlosser terugkijkend mee te beleven. Nu spreekt de vorst van het geduld tot ons:

“Komt, jullie gelovige zielen, twee wegen wil ik jullie laten zien. “Nee,” regelt hij vriendelijk als allen met een begrijpelijke schuw achter hem blijven, “niet achter mij maar naast mij en om me heen zullen jullie gaan. Wij allen zijn kinderen van één Vader, zielen van één God, dragen de geest uit Zijn priesterlijke geest in ons en zijn als schepsels ontstaan uit de hand van de schepper, wij zijn levensvormen uit UR, van de Eeuwig-Heilige, van de Eeuwig-Unieke en Waarachtige. Wie achter mij blijft, zal menig woord van dit onderricht verliezen en daardoor ook menige zegen missen. Let nu op!

De weg die ik met jullie ga, vraagt van jullie niet alleen één beslissing maar dé beslissing. Het is de beslissing, die hier genomen is, wiens geheim ik jullie zal ontsluiten, zover jullie zielen instaat zijn het te dragen. Nog hebben jullie tijd om terug te keren. Kijk, de poort staat open; jullie kunnen gaan, zonder dat jullie de genade van Jezus zult verliezen. De weg van de kinderen kunnen jullie vervullen zonder binnen in Gethsemane geweest te zijn. Buiten is het genoeg om te geloven en met de Heer samen te rouwen. Maar als jullie blijven, dan moeten jullie met Hem lijden! Ik geef jullie de tijd!” De engel leidt ons naar een rustplaats, in diens ronde wij ons vreemd genoeg geborgen voelen. En wij vragen onszelf af: Zijn wij al moe, voordat de weg maar is begonnen, omdat de hemelse vorst ons naar deze plek geleid heeft? Of kost ons het kiezen tussen mee rouwen en mee lijden nu al zo veel krachten, omdat wij nog steeds kindertjes zijn en nog kinderen moeten worden? Wij zijn bang..... en kijken terug.

Buiten, langs de poort, leidt de andere weg, het pad van mee rouwen. Velen, velen gaan met hem mee; wij zien ze voorbijtrekken in scharen maar ook als enkelingen. Als ze bij de open poort komen, kijken ze naar binnen met een ernstig, weemoedig en diep bedroefd gezicht. Velen knielen neer, velen slaan een kruis, sommigen steken hun hand uit naar de deurknop, sommigen huilen. Aan allen geeft een engel, die rechts van de poort staat, met een zacht gebaar iets uit de lijdenskelk van de Heer te drinken. Vaak is het maar een druppel, die aan de bleke lippen van de kinderen blijft hangen. En toch komt de kelk nooit ten einde, omdat de aarde nog op haar opstanding wacht. En iedereen, die gedronken heeft, ook degenen die de kelk alleen met hun lippen voelden, gaan gebukt verder. Zij v o e l e n de last van het kruis. Maar

dragen ze hem ook....?

Wij weten het nog niet. Er moest in onze harten wel een bereidwilligheid opgestegen zijn om mee te dragen en te lijden, want de vorst uit de hoge hemel geeft ons een teken om te volgen. Hij leidt ons naar de diepte van de tuin. Een smal pad vol stenen is het, waarop die eens naakte, moede voeten liepen, klaar voor de dood. De engel spreekt; en weer verheft hij zijn glanzende vleugels over ons – en nu zijn wij helemaal van de aarde weggenomen.

“Hier”, hij wijst op een gladde en platte steen rechts van de weg, “knielde de Mensenzoon in die nacht voor het eerst neer om te bidden. In twee groepjes liet hij de discipelen achter zich, de acht en de drie, - een groot aantal v o o r de poort, een paar dichterbij de gebedsplaats. Die splitsing gebeurde niet omdat die acht minder waard waren, maar zij moesten velen aan de poort voor de heiligheid van een eerlijke rechter vervangen, en de drie moesten diegenen die sterker vochten, tot steun zijn. Hij had hen het eerste woord toegeroepen, ‘waakt en bidt, want de verzoeker is dichtbij, de geest wil wel, maar het vlees is zwak.’

Toendertijd, wanneer het bleke voorhoofd van de bidder zich in het valse licht van de nacht met verkrampde handen neigde, zich met bibberende lippen met woorden een uitkomst zochten, als een doodsbang hart op de weg naar huis rang, belastte de aarde gedurende de korte tijd van het kelkgebed het “zwijgen van de hemel”. Hier moest afgewacht worden, of de meest bittere lijdenskelk gedronken moest worden of niet. – Luister naar mijn woorden en aanwijzingen; zij weerspiegelen zich ook in jullie leven, in de mogelijke vervulling van een eigen mede-offergang.

Toendertijd stond, onzichtbaar voor engelen en mensen en zelfs voor Jezus, naast de ‘tot in de dood bedroefde’ een licht-en schaduwloze gestalte. Deze stond daar niet toevallig, niet vanwege een order en niet uit eigen beweging. Zij moest daar staan door de wet van de voorwaarde! Zonder zich te bewegen kijkt ze op de knielende neer, zag de bevende strijd, een gevecht tot op het bloed; -en zag de deemoed, de gehechtheid, het geduld en de liefde voor schepping en schepsel. Maar weinig minuten waren voor een beslissing voorzien, een beslissing, die een hele scheppingsdag kon veranderen en hem een volledig andere richting kon geven. Had die schaduwloze gestalte een voorgevoel van de last van deze beslissing? Wist zij, dat zij – nadat zij in het begin van de scheppingsdag van de liefde alleen de vrije wet van de wil aangenomen had, maar de juiste en gelijkmakende voorwaarden afwees – nu geen eerbetoon meer kon vragen, maar deze moest vervullen? –

Zij wist het! – Maar niemand kon en mocht haar helpen. Zij zweeg en de aarde zweeg, ook de h e m e l zweeg! De heilige UR had de stromen van leven uit het hartgedeelte van de Priester, God en Vader voor deze weinige minuten tot stilstand gebracht, alleen de levensstroom van de Schepper vloede. Maar geen van de sterke bewakingsengelen stond aan zijn bron, om voor de schepping te bemiddelen; want ook de Schepper zweeg! Dit zwijgen was eng, hier vochten twee zielen met elkaar: de heilige bidder ---en de bedrieger.---

Ook de discipelen hadden gebeden, zolang de lippen van Jezus hoorbare woorden vormden. Maar zijn ziel was overschaduwde door de naderende doodsstrijd; zo verstomde langzamerhand zijn mond. En des te sterker smeekte zijn hart. – De discipelen waren moe. Zij hadden ver gelopen onder een hete brandende zon, de stenige wegen hadden hun voeten verwond. Zij hoorden hun meester niet meer spreken. Daarom vielen zij neer en vielen in slaap. Jezus bad tot het zweet op zijn voorhoofd stond. De stilte en de eenzaamheid, het gevoel iets onzichtbaars naast zich te hebben, tornde plotseling aan zijn gemoed. Hij keek op en vond zijn discipelen slapend. Een bittere en toch van een onzegbare goedheid bezielde glimlach gleed voor een seconde over zijn gelaat. Hij maakte de drie wakker: ‘Kunnen jullie dan niet waken? Kijk, het moment komt eraan.’ Geschrokken stonden de slapende discipelen op.

Jezus ging nog dieper de tuin in. Jezus ging langzaam, moe door de last van pijn. ‘Mijn ziel is dodelijk bedroefd’, sprak Hij tegen de discipelen en vroeg hen te waken en te bidden.--‘Kijk, jullie zielen’, zegt de engel, het pad is verschrikkelijk als of een regen van stenen neergekomen is; en kijkt op de dorens die zich rechts en links van de weg slingeren, de hoge zwarte bomen die duistere schaduwen werpen. En kijk

naar de steen daar links, ruw, vol scheuren en verweerd, het is een steen om bang van te worden.

Hier knielde de strijdende Mensenzoon voor de verlossing van de schepping een tweede keer neer. Hij keek de discipelen vragend aan, opdat zij Zijn gebedsstrijd zouden verzachten, indien zij met hem gingen bidden. Want verlaten te zijn in de doodsstrijd is het moeilijkste, dat een leven moet dragen. De discipelen deden het ook; het hete smeken van de diep droevige ogen lieten hun harten onvoorstelbaar beven. Zij deden veel moeite om wakker te blijven. De stem van Jezus streed luid tegen de machten van de duisternis en met de beslissing van UR, met de wil, de voorwaarden van de UR-eeuwigheid in ruimte en tijd, met de eigen begrijpelijke moedeloosheid en om zich voor de noodzakelijke deemoed, geduldig te buigen en te oefenen. De discipelen begrepen er haast niets van omdat de verlossing nog niet was gebeurd.

En weer werd de angstige en deemoedvolle strijd tot een bloedschreeuw! Er waren geen woorden, -de ziel verteerde zich in de gloeiende vlammen van een laatste inwijding aan het werk. De elementaire kracht van het gebed liet de Mensenzoon trillen; deze raakte ook de zielen van de discipelen met een bevende ademtocht aan, opdat zij de slaap verdreven die hun vermoeide lichamen aanviel. Hoe lang --? Zij wisten niet, wat hun meester te wachten stond, hoewel de al zichtbare schaduwen van de dood ook op hen drukten. Zij vreesden al iets voor de 'gruwelijke volgende dag'. Iets afzijdig van de Heer zaten ze om hem niet te storen. Dat was net gebeurt en de smekende stem klonk nog maar zwak aan hun oren, toen zij in slaap vielen en zij wisten niets meer van datgene, wat bij de ruwe, verweerde rots gebeurde.—

In dezelfde tijd bedwong de eenzaam geworden Mensenzoon angstig en in nood ook de geest in zich, die naar de goddelijke en priesterlijke macht van UR greep. Nu zweeg ook deze geest, nadat het hart zich door de kracht van het eerste gebed al eerder onderworpen had. En alleen de ziel huilde vanwege de derde beproeving. Jezus voelde opnieuw de stilte om zich, die door vleugels van dood hem bedreigde. De arme, grote heilige bidder keek omhoog. Tussen stuk gescheurde wolken schemerde een smalle maan en viel op hen, die een duistere droom hadden. Moe en zwak van de lange weg, van de UR-strijd voor die e n e m a c h t, verheft zich de Heer, naar wie ontelbare legioenen engelen luisteren, en ging naar zijn elf trouwe discipelen die drie jaar lang alle leed met Hem deelden, iedere vervolging en smaad geduldig droegen, met vrolijke ijver en vol vertrouwen al Zijn gesproken woorden zonder meer geloofden, ook hadden zij deze niet altijd begrepen. Op die wijze stond de goddelijke goedheid vooraan, toen hij ze wakker schuddend vroeg: 'Sta op, kijk, de tijd komt en zij is er al, wanneer zich alles zal vervullen, wat van de Mensenzoon geprofeteerd werd. Waakt, de verrader komt gauw. Willen jullie niet bij mij blijven? Kijk, ik strijd voor jullie! Nog één ogenblik, dan is alles overwonnen. Maar mijn ziel is bang, daarom bid samen met mij!'

Al bij de eerste toon stonden de discipelen, beschaamd, op. Zij vroegen zich af: hoe kan het zijn dat wij zo zwak en zonder weerstand zijn? Zij stonden nu dichtbij hun Heer, meer om onder zijn bescherming te staan, dan Hem ernstig in deze gewijde uur van het gevecht voor de verlossing een steun in het gebed te zijn. Toen zij in de matte schemer van enkele sterren het helemaal misvormde bleke gezicht zagen, werden hun vermoedens voor de strijd en zijn gevolgen groter. Petrus kwam het eerst tot bezinning en hij greep in het geheim naar het verborgen gedragen zwaard onder zijn mantel. Johannes zag die beweging. Een snelle blik op Jezus gaf hem de overtuiging dat het zwaard van Petrus geen verandering aan het komende gebeuren kon geven. Met een diepe zucht volgde hij zijn meester, de anderen volgden stil en droevig. Enkele uren geleden had hun de meester Zijn lichaam en Zijn bloed in brood en wijn als afkoopsom voor alle zonde en voor de scheppings-afval aangereikt. Daarvan werden ze zich nu bewust, zonder de samenhang met de strijd in Gethsemane te begrijpen..

De Mensenzoon wankelde over grote en kleine stenen, tussen doornstruiken en klimplanten op een steeds slechter wordend pad naar zijn laatste gebedsstrijd. Schuw, eigenlijk gestoord volgden hem de discipelen. Een groot rotsblok sloot de weg af. De Heer draaide zich om. En op zijn gelaat viel een volle straal van de nachtelijke sterren die door de wolken even vrijgegeven werden. Nu schrokken de discipelen zich dood. Hun harten klopten, maar geen één bracht een toon voort. De acht draaiden zich om grepen elkaar bij de handen alsof zij daardoor meer zekerheid kregen over wat er nu te gebeuren stond.

Ook Petrus en de andere twee bleven enkele stappen achter. Was dat het goede en milde gelaat, steeds stralend van onzegbare liefde en bovenaardse begrip voor alle menselijke zwaktes en fouten? Dat gelaat dat soms in een heilig vuur ontbrandt, wanneer opzettelijke boosheid de Godheid lasterde – dat hoofd dat zich vol barmhartigheid tot alle zieken neerboog, of met een zoete glimlach de kinderen met zijn armen omhelsde? Dat gelaat, nu al misvormd, bleek, verscheurd van smart, met ogen waarin de pijn van een dood door marteling lag...? Wat – wat was er toch gebeurd met hun geliefde Heer, toen zij twee keer sliepen? Maar voordat zij hun zielen door zichzelf aanklagende gedachten konden pijnigen, klonk hen de troostende stem tegemoet: 'Wees niet bang, want ik zal jullie niet verlaten! En als jullie mij niet meer zult zien, – gelooft dan: binnenkort ben ik weer bij jullie. Maar nu is de verrader onderweg, daarom waakt en bidt. Kijk, het is M i j n strijd en de ziel moet zich buigen. Ach, wat ben ik bedroeft en jullie kunnen niet vermoeden wat dat is. Jullie hebben mijn avondmaal ontvangen – maar één heeft het veracht. Willen jullie weg van mij?' De drie discipelen haastten zich om dicht bij Jezus te zijn, de anderen hadden door de stilte in de tuin zijn woord gehoord, zij wilden terug. Maar opeens draaide zich de Heer naar de grote steen toe om te bidden. Tijdens de drie jaren had Hij vaker zijn discipelen achter zich gelaten en daarom durfden zij nu niet dichter naar Hem toe te gaan. Ook Petrus, Jakobus en Johannes gingen de weg een stuk terug.

De zoon knielde neer, legde de gevouwen handen op het rotsblok en begon de laatste geweldige en beslissende strijd. Door rillingen en gruwel geroerd, hoorden de discipelen de stem van hun Heer, die deels schor en fel smekend deels doodmoe fluisterend in zijn gebed streed. Zijn ziel zette zich uiteen met het goddelijke geweld, geweld dat niet zei: Je moet --!, maar Je zal, Je kan het – het is goed als je het doet, het ligt in jouw beoordeling.! – Juist daarin rustte de dwingende macht, het verzoek voor de hoogste inzet !!

De gebedsstrijd was zo onverbiddelijk dat het zweet zich rood kleurde en de bloeddruppeltjes op de rotsblok neervielen. Al lang kon de van onzegbare pijn vervormde mond geen woord meer spreken en alleen die onzegbaar zware vraag liet het arme lichaam trillen: Is het niet mogelijk? Is er echt geen ander weg om U, o God, uw heilig goed en eigendom terug te brengen---? Opeens--- stopten de vermoeide gedachten te fladderen, de angst voor de eigen, puur menselijke kwaal werd minder; en alleen het laatste, het zich overgeven in het geheel, de zelfopoffering bleef over om het te doen!

Tevergeefs vochten de discipelen tegen de slaap, ook werden zij zwak door ontzetting. De middernacht was voorbij, de stem van hun Heer was niet meer te horen. Toen Jezus dat opmerkte, wist Hij meteen:

Ik moet helemaal alleen zijn en het is mijn strijd! Zij hebben er geen schuld aan, want zij zijn nog niet bevrijdt. Daarom moet ik VERLOSSER worden!!-

Nog verder ging zijn stille en verschrikkelijke strijd. De last was haast niet meer te dragen. Onder deze druk neigden zich schouders niet alleen in deemoed, het neigden zich ook schouders in schuld. Het was, alsof het gordijn in stukken moest gaan, nu al, om een donkere ziel te verlichten door het licht uit de eeuwigheid en dat zich ook nog een ander paar handen zouden vouwen! Ja, het gebeurde: Een beetje trilden de vingers van het schaduwbeeld, het neigde zich een donker hoofd iets dieper en lava-achtige ogen rustten onderzoekend op het trillende gezicht dat in een vaal nachtlucht een hevig strijd in het gebed leverde. – De ziel van de Mensenzoon wist het niet, maar haar zuiverheid voelde de schaduw, zij had het gevoel dat van dit gebed meer dan a l l e s afhankelijk was! – Nog één minuut, nog een halve, nog 5 seconden.... Nu richtte zich deze gestalte op. 'Waarom?' klonk het als een zachte adem door deze nacht van onweer. 'Ben ik niet de heer van de aarde en van de ruimte er om heen? Wat heb ik te maken met deze bidder, die een mensenzoon is? Ben ik niet'....?

De zachte zucht viel stil, de stem was in atomen vernield. Deze reusachtige toewijding kon niet zonder antwoord blijven, zij kon niet bestaan zonder een hoogste zegening! Het overmeesterde hart, de geest van de overwinnaar schoten de ziel te hulp. Een laatste beven ging als een hoge golf over de Zoon heen, die de Vader tot offer gegeven had. – Een lichtstraal viel uit het heiligdom, die de bevende ziel omhulde in barmhartigheid. En er stond het woord van de hoogste van alle bidders als een geweldig finale in een

schitterende glans van eeuwigheid voor de hele schepping:

'Vader, als het mogelijk is, dan zal deze kelk aan mij voorbij gaan; maar zo niet – dan zal ik hem drinken!'

'Dan drink ik hem' weerklonk het door de oerruimte en de oertijd, door hemel, hel en wereld, door de mensen, maar die wisten het nog niet. **D a n d r i n k i k h e m !** Door dit woordgeweld verdween de schaduwloze gestalte in de mist. De beslissing was gevallen. De verlossing was overwonnen! Wat daarna nog volgde, namelijk GOLGOTHA, was het bloedige stempel van het kelkgebed! JA, in de zin van de offer-aanname was de strijd geslaagd.

Vader,Uw wil geschiedde!!

Nu was het bloedige drama niet meer af te weren. Maar – kon het een hogere betekenis hebben, kon het meer opleveren als het door deze voorwaardeloze aanname van het UR-offer al gebeurde, die de innerlijke Mensenzoon hermetisch van het uiterlijk lichaam afsloot? -Alleen omdat hart, geest en ziel de lijdenskelk vrijwillig tot einde wilden drinken, om het grote werk, het tekort, de schuldsum van de scheppingsdag totaal in evenwicht te brengen door het heilige bezit van de offeraanname, vermocht de m e n s Jezus de verschrikkelijke hardheid van de weg naar Golgotha te dulden en zijn folteraars tegen overstaan zonder een toon te uiten.

Zo – en alleen zo had Hij de scheppingslast gedragen, Hij, voor die wij Eersten ons aan zijn troon, aan de heilige stoel, nooit zonder de grootste eerbied biddend buigen, zelfs wanneer de Eewig-Heilige UR, de Eewig-Enige en Waarachtige als Vader tot ons spreekt. Oh, juist dan gloeit in onze eerbied de liefde op, want onze liefde, die wij Hem scheppingsgerecht brengen, is eerbied! De Allheilige UR heeft– als pure liefde vanuit Zijn God-Hartdeel gelijk als een mens naar de aarde gekomen –het offer gevraagd en – Zelf volbracht! ! Hij heeft als een m e n s de kelk gedronken in een overgrote, onzegbare en compleet onbegrijpelijke geduld. –

Het is genoeg, wat ik van het vroegere gebeurtenis openbaarde. Wel blijft nog over, om de mijlpaal, die tot een hoeksteen zal worden, te belichten, opdat geen dag, geen uur meer mag vergaan, wanneer jullie niet aan het offer zullen denken en niet tot offers bereid zullen zijn. Ik, de engel van de geduld, kan dat niet in jullie tot gestalte laten worden, niet eens de Vader. Hij geeft het zaad, wij bewerken jullie land en de geest van genade zaait het uit. Dat het zaad omhoog komt en vrucht brengt, dat is j u l l i e w e r k, dat jullie aan de Hoogste te betalen hebben. Alle aanwijzingen, aanmaningen, aanhoren van gebeden en ook nood, zorg en ellende betekenen zon, wind en regen, die de Heilige Tuinman door zijn helpers stuurt, opdat de goede wil en de bemoeienis van een mens ook vruchten kan brengen. Vandaag ontvangen jullie aanmaningen en aanwijzingen: dat zijn lichtstralen, die de lichtbode jullie brengt. – Luister verder.”

Wij vermoeden dat een openbaring nodig is om de zin te begrijpen, die de heilige gebeurtenis in zich draagt. Wij zullen toch niet alleen gelovig aan de tuin voorbijgaan. – Nu luisteren wij naar het wonderbaarlijke woord. – “Vrienden, de eerste gladde vlakke steen is een groot ramp voor de mensen. Ook voor jullie betekende hij de een of andere klip en – hij is het nog steeds. De steen betekent de nood en niet minder de genotzucht, de tweestrijdige ziel botst er zelfs twee keer tegenaan. Gene deel van de ziel die van de diepte afstamt, zegt: 'Waarom stuurt God mij die nood?! Ben ik niet gelovig?' Bij deze vraag rolt de verzoeking de steen duidelijk in de voorgrond, opdat het kind zich daaraan moet schuren en stoten. Maar gaat iemand ondanks zijn erkennen van God de weg van de wereldse begeerten en wordt plotseling wakker omdat de stem van Jezus vermanend roept, dan wil het de mens al te graag goedpraten, zich verontschuldigen: het was maar een onschuldig plezier: of: wij zijn eenmaal mensen. – Bij deze gedachten treedt de g l a d h e i d van de steen naar voren met het influisteren: het was niet zo erg, het was geen zonde. ---

Daardoor verdwijnt de strijdende en biddende stem van de Heiland en jullie horen ze niet meer. Dan vallen jullie in slaap. Maar ik zeg jullie”, de woorden van de engel klinken met zware ernst in onze harten, “past op voor iedere luiheid in dienst voor de Heer; want wie door de Eewig-Heilige UR, de Eewig-

Enige en Waarachtige zelf in zijn Christus-tuin geleid werd, die moet waken en bidden! Jullie staan niet ver van de waarheid en inzicht, jullie hoeven niet – zoals de kleine en zwakke kinderen, voor die de last van een kruis te zwaar is – a l l e e n g e l o v i g voorbijgaan. Worden jullie door de klok tot werk geroepen dan moeten jullie haast maken! Gooi alles achter je zoals Lot die naar niets omkeek, wat van hem was. Als iemand jullie hulp nodig heeft, misschien een vriend of vijand, dan draai niet om voor bezit of tijd, want dan roept de stem van de heilige bidder: 'Kunnen jullie niet waken? Zie, de tijd is dichtbij!' Willen jullie wederzijds in geest en waarheid dienen, dan wacht niet, want de Heer heeft jullie uit de eerste slaap wakker geschut. Of zal de heilige UR-ziel door jullie luiheid 'bedroeft zijn tot in de dood'? ? Vrienden, ik roep jullie, volg de sporen van de Meester van alle eeuwigheid!

De overwinning moet makkelijk zijn voor jullie, want wie deze woorden erkent, is al lang in de speciale school van God en heeft uit zijn rijk de één om de andere keer genade ontvangen – zonder ophouden. Betekenen voor jullie de vreugden van de wereld nog iets? Kunnen jullie door de wellust van het lichaam, door het verlangen naar een lichter leven nog aangelokt worden? Ik zeg jullie, als het nog over jullie komt, dan denk aan de eerste, de gladde gebedssteen, aan wie Jezus zijn h a r t offerde. Dat gaf hij aan de schepper! Als jullie het ook ernstig doen, dan zal de stem van de geduld jullie troosten en uit de luiheid halen, zoals eens de discipelen wakker geschud werden.-

Maar daarmee hebben jullie het doel nog lang niet bereikt. Nu begint de hardere weg, want vrienden en vreugden lokken. Dat gebeurt vaak echt onschuldig dat jullie het haast niet opmerken. Zo wordt sommige tijd geroofd, die beter aan de Heer van alle heerscharen gegeven zou worden. Ook gunt zich de ziel graag een rusttijd en zegt: een vergoeding moet zijn! – Ja, als jullie de juiste maat zouden kennen voor zulk een compensatie, dan zou het woord rechtvaardig zijn. Nog zijn jullie niet zo ver, maar je zult het worden, wanneer jullie de weg van Gethsemane levendig naleeft. Maar wees ook niet bedroefd, want de dorens en de donkere bomen moeten er zijn. De stenen zijn de zonden, de dorens zijn de zorgen in jullie leven en de bomen zijn jullie angst die aanleiding geeft zich te verstoppen zoals Adam en Eva. Overwin eerst al het uiterlijke, dan zijn jullie bij de tweede gebedssteen aangekomen.

De steen van de vrees! Verweerd, vol scheuren, ruw, -hij heeft alle vrees in zich verzameld die eens het eerste mensenpaar overviel, als het de bescherming van Eden verliet en trillend voor de almacht van de Schepper moest staan. Deze vrees kwam over de mensheid vanuit de zonde tegen de Heilige Geest. Daarom vocht Christus in zijn tweede gebedsstrijd met de geest in zich zelf. Want tot dat moment was de heilige voorwaarde n i e t uitgewist, die heet: 'de zonde tegen de Heilige Geest wordt niet vergeven!' De barmhartigheid plaatste daar tegen: 'Als Ik, de V a d e r Mijn zoon als scheppingsoffer geef, dan zal het scheppingsoffer alle z o n d e n oplossen!!' Dat was de laatste strijd, de lastencompensatie van de zeven eigenschappen, ingesloten in het gebed van kelk en bloed. – Kijk nu, veel – veel bestaat, wat door jullie vervult moet worden.

De barmhartigheid verlangt eerst dat jullie de vijanden vergeven, wat zij kwaads aan jullie gedaan hebben, omdat alleen daardoor de geest in jullie echt de overwinnaar wordt. De naam van God misbruiken, deze b e w u s t verloochenen, tegen hem met alle middelen strijden, anderen mensen het geloof stelen of doden, dat zijn alles zonden tegen de Heilige Geest. De barmhartigheid verlangt van de orde, de wil, de wijsheid en de ernst vanwege het bloedoffer een omvattende vergiffenis ook van deze zonden. De voorwaarden van de Schepper en de Priester konden daardoor niet worden opgeheven maar zij mochten alleen omgezet worden.

Deze omzetting heet 'schadeloosstelling'!

Voor de dood van de verlosser bleven alle zonden tegen de Heilige Geest zonder verzoening; niemand was instaat deze te verrekenen. Het gevecht van het gebed in de tuin van Christus en de dood van Golgotha gaf allen kinderen de mogelijkheid deze zonden weer recht te zetten, weer in het vloeiende heilsbloed van het eeuwige erbarmen te duiken. Andere zonden kunnen door een juist berouw en bereidwilligheid voor boete vergeven worden; d.w.z. de Heer doet zulke schuld in genade kwijtschelden. De zonde tegen de Geest moet daarentegen weggewerkt worden. Als dan alle schuld betaald is, wordt zij teniet gedaan! Maar dat ook hier de verlossingsdaad van Jezus barmhartig meewerkt, is geboren uit

geduld en liefde. De geest, die wijsheid en ernst draagt, werd door de offergeest van Jezus gekalmeerd. Hij gaf Zijn Geest onvoorwaardelijk aan de heilige Priester en werd voor alle kinderen zelf tot Hogepriester en behaalde zo de volledige terugkomst van alle kinderen – zonder uitzondering–naar het Ur-zijn van de Godheid. – Controleer nu hoe ver jullie alles in jezelf bedwongen hebt, wat de Mensenzoon voor allen overwonnen heeft. ---

Nemen jullie soms niet nog de heilige naam verkeerd in de mond, of hebt angst God open te bekennen, meestal door domme schaamte? Hoe kunnen jullie verwonderd zijn als de Heer opeens zwijgt en geen antwoord geeft?! – Desondanks is geen nacht zo donker dat niet ergens een lichtstraal glanst. Wees er zeker van: d e l i c h t s t r a l komt, zoals toen een lichtje van de maan door de opengebroken wolken op de eenzame heilige bidder viel, om de strijdende Jezus troostend en sterkend te omarmen. De donkere wolken van de duisternis scheuren, wanneer het inzicht over de nog ontbrekende geloofskracht opkomt, en dat gebeurt nog meer door de roep die jullie treft. Dat roept in jullie de goede krachten wakker, die door jullie onzekerheid, luiheid en door jullie angst en slaap overvallen werden.

Was de Heer niet ook verzwakt door de verre wegen, moe door de strijd? Denken jullie dat jullie het makkelijker zouden hebben, omdat Hij jullie in zijn tuin riep? Ik zeg jullie: De knecht is niet groter dan zijn Heer! – Als jullie in de strijd tegen jullie zwakheid en zonden niet direct overwinnaar kunt zijn, denk dan aan de tweede gebedsstrijd aan de steen van de angst! Maar zeg niet: Dat was de Heer, wij zijn maar mensen. – Ook mensen kunnen standhouden! Jacob streed tot het morgenrood opkwam, tot hij zich volledig aan de Godheid had overgegeven. Dan kunnen jullie uitroepen: 'Ik laat U niet gaan, U moet mij eerst zegenen!' Denk ook aan de discipelen, wiens geloof door de Heer zo hoog beschouwd werd.

Vele gelovigen zeggen: De discipelen hadden het gemakkelijk: dagelijks zagen zij de Heer, hoorden zijn stem en waren getuigen van zijn daden. Het is goed dat zulke mensen niet weten wat ze zeggen. Geen één van hen zou niet één keer, dat kunnen doen wat de discipelen vervulden. Zij volgden een armoedige man, zonder thuis, uiterlijk haast onopvallend, die hen soms ondanks Zijn geestelijke gaven niet zoveel brood gaf, zodat zij genoeg te eten hadden. Zij lieten zich uitschelden en stonden samen met de Heer soms bloot aan doodsgevaar. – Hebben jullie zoiets al geduldig verdragen in de naam van Jezus? En als het jullie zal overkomen, kunnen jullie dan standhouden --?

Worden deze vragen beantwoord, dan grijpt niemand naar het verborgen gedragen zwaard, maar grijpt naar het woord: ja, wanneer het zover is, dan zal ik wel... Wat zal je doen, mijn vriend? Weet je echt, wat je dan zou doen of kan doen? Je weet het niet! Want de geest wil wel, maar de ziel is zwak. Kijk liever naar het gelaat van Jezus en jullie zullen zoals Johannes erkennen. Bidt: dan tot de Vader in de hemel, wanneer u eens zoiets van mij vraagt, help me dan en verleen mij de kracht van de Heilige Geest.

En zij zal over jullie komen; want brood en wijn, leven en vergeving hebben jullie ontvangen. Jullie zijn duur betaald, waarlijk, want in UR rusten talloze voltooide scheppingsjaren en Hij heeft zichzelf voor jullie, ja voor allen geofferd!! Begrijpen jullie het geweld van deze daad? Kunnen jullie met alle gedachte- en zijnskrachten die heilige, hoogste gebeurtenis waarnemen? --

De derde weg staat nu voor jullie open. Vele bomen staan er langs de weg in een donkere nacht. Eerder betekenden zij angst voor een wraak zoekende God. Nu zijn ze wat anders geworden. Ik zei tegen jullie, dat jullie met de Heer niet alleen samen bedroefd mogen zijn zoals de vele kinderen die aan de poort voorbijgaan en die – wat jullie zagen – maar weinig uit de lijdenskelk dronken, maar jullie zullen instaat zijn de l a s t met Hem te dragen, en zo mededragers van het offer te worden. Want nu, waar het om het gevecht van de ziel gaat, is het noodzakelijk om de bloedbeker leeg te drinken.

Jullie vragen, of de beker helemaal leeg gedronken moet worden? Oh, die vraag lijkt op een boom, want het is de onzekere en onbekende angst voor het aankomende, voor het 'alleen gelaten worden', zoals de discipelen het moesten ervaren als de Heer en Meester hen genomen werd. Het is ook de angst voor de eigen zwakheid. Daar staan de bomen voor. De stenen betekenen hier nog steeds de zonden en verschillende lusten van de zinnen die niet streng genoeg overwonnen zijn. Verder betekenen zij hoon, laster, oorlogsverklaring tegen de waarheid en veel vervolging. De dorens zijn strijd en ruzie, die door de

laatsten van de hel tussen de uitverkorenen gegooid worden, – en is tegelijkertijd de zware nood van de aarde die op allen volkeren rust.

Maar kijk, omdat jullie het w a a r o m van al dat gebeuren niet echt kunt begrijpen en daarom ook 'het gezicht' d.w.z. het veranderde inzicht voorkomt, dringen de troostende woorden van de hemelse hoogte in jullie door: 'Wees niet bang, want Ik verlaat jullie niet! Wanneer jullie me niet zien (het ene of andere niet begrijpt) dan gelooft: straks ben ik bij jullie!' – Waakt en bidt; ga niet weg van de weg naar het eeuwige leven, blijft bij de Meester. Hij is bij jullie. Voelen jullie dat niet? Oh, zodra jullie zich ernstig concentreren en geen duistere gedachten toelaat en geen onnodig woord onberispt laat, elke onware daad ernstig berouwt en probeert ze weer goed te maken, dan zal de Alheilige altijd dicht bij jullie zijn. Zijn woord is waar. Hij z a l zich openbaren!

Als jullie wisten, welke weerklank een met volle kracht bedwongen ego in UR's heilig hart, in het heiligdom en bij alle engelen ontstaat, nu – dan zouden jullie op de knieën zakken, omdat jullie zoiets horen en jullie lippen zouden sprakeloos zijn, omdat Gods adem over jullie harten bruist.--

De laatste rots is de pool die alles wat wankelt, naar zich toe trekt, hij is het reddingseiland in de brekende en razende zee voor elke ziel. Deze laatste weg is de moeilijkste, die gaat door zonde, nood, vervolging en door alle verzoeking en heen, – waar volharding en geloof op een bijzonder harde proef gesteld worden, – daar gebeurt de zuivering van het goud wel in het vuur van de ellende – dan stopt de lijdensweg voor jullie plotseling. De rots, waarop het leven gegrondvest werd, ligt direct voor jullie. Op hem, namelijk op de Heer van alle heerscharen zullen jullie je gevouwen handen leggen en strijden in een ultiem gebed.

Hebben jullie – zoals de Mensenzoon – aan de eerste steen het hart aan de Schepper, aan de tweede steen de geest aan de Priester gegeven, dan geeft God jullie ziel over aan deze derde steen, de rots van de redding, die zich over elke branding uitstrekt. Geduld en liefde zullen zij in de heilige schoot van de barmhartigheid van de Vader leggen. Dan pas, alleen dan lukt het hoogste, de volledige inzet, het gebed voor de voleinding:

, Vader, ik drink uw kelk,

Want niet zoals ik het wil, maar als U het wilt.

Uw wil geschiedde!

Mijn vrienden, in opdracht van God, die mij – zijn dienaar en drager van het geduld – gestuurd heeft om jullie deze mijlpaal uit Zijn leven op aarde te openbaren, vraag ik jullie in Zijn hoge naam, de 'Eeuwige-Heilige, de Eeuwige Enige en Waarachtige': Willen jullie vanaf nu ernstig in de dienst van de Hoogste treden, dan bekent voor Zijn heilig aangezicht dat jullie de last van het kruis wilt dragen en niet alleen het heilkruis wilt waarderen; dat jullie niet alleen wilt mee-rouwen maar wilt mee-lijden; niet alleen aan de tuin van Getsemanthe erkennend voorbijgaan maar bekennend zijn gebedsstrijd in de tuin van Christi wilt meemaken, opdat deze in jullie levendig zal verrijzen; en niet zomaar een paar druppeltjes uit de grote scheppingskelk nemen, maar alles aanneemt wat jullie aangeboden krijgen door de geest voor de medevervulling van het werk.

Wat verwacht wordt van jullie, kan alleen de lichtkinderen ten deel vallen. Diegenen die het al gedaan hebben, staan dag en nacht voor de troon van God om Hem te aanbidden. Die zijn het, die uit een grote droefenis gekomen zijn en zij hebben hun kleren met het bloed van het lam schoongewassen!!

Hun halleluja dringt door tot in alle eeuwigheid!!

Dat zal jullie loon zijn: uit de avond van deze aarde en de morgen van jullie opstanding wordt jullie een nieuwe dag gegeven.” Vertaald: G.K.Holderer / G.J. Snoek jan 2023